

Berachot Sources 33

כתוב שם לראב"ד מסכת ברכות דף כז עמוד ב

במאור דף כז: ד"ה אמר רב חייא בר אשי. לרי"ף סי' קמו (ברכות דף לח א) כתוב שם: ואפילו פרוורין שאין בהם כזית וליכא עלייהו תוריתא וכו'.

אמר אברהם: [טועה הוא בכל דבריו] דהא קיימא לן כרבא [דף לט ב] דאמר דבעינן תוריתא דנהמא. ורב (פפא) לא פליג אלא דלא בעינן בציעה קודם ברכה אבל תורת לחם בעינן, וחביצה דאמר דהוא כלי ראשון, בזה גם כן [טועה] כי החביצה [אינו] אלא קמחא ודבשא ומשחא, ויש מי שאוכל אותו בעינו ויש מי שאוכל בו לחם פרוורין פרוורין, ואין שם ענין [ל]לחם מבושל כלל. ואם היה מבושל ממש הפירוורין לא בטלה מהם תורת לחם, דע"כ לא פליג רבי יוסי [דף לח ב] במבושל שלא נמוח אלא משום טעם מצה אבל שלקות במלתייהו קיימי, ולא בא הענין ההוא אלא ללמוד על פחות מכזית שהוא לחם, ובא בכאן ללמד שאעפ"י שיש [ל]ן ככר לחם לבצוע עליו אם רצה מברך על אותה הצנומה, דלא כר' חייא דבעי בציעה על לחם גדול בין פרוס בין שלם, ורבא דאמר מברך ואח"כ בוצע איכא למימר דפליג אדר' חייא ואיכא למימר דלא פליג אלא לפרושי מלתא דר' חייא הוא דאתא, אלא מכיון דקבעי' הלכתא כרבא שמעינן דפליג. מ"מ פליגא אדרב דלא מברכינן על פת צנומה מפני שהוא בצועה קודם ברכה. ודוקא היכא דאיכא קמיה ככר לחם שיוכל לברך עליו ולבצוע, אבל אם אין לו פת אחרת אלא זו מברך עליה אפילו פירוורין פחות מכזית והוא דאיכא עליה תוריתא דנהמא ואפילו הוא מבושל. וזהו האמת.

בעל המאור מסכת ברכות דף כז עמוד ב

דאלמא שלימה מצוה מן המובחר והיכא דאיתא לקמיה פתיתין ושלימין פליגי בה רב הונא ורבי יוחנן רב הונא אמר מברך על הפתיתין ופוטרי את השלימין כלומר הרשות בידו ורבי יוחנן אמר שלימה מצוה מן המובחר וכו' יוחנן קיימא לן דעדיף מימריה בכל מקום אפילו במקום רב ושמואל. בל פרוסה של חטין ושלימה של שעורין דברי הכל מברך על הפרוסה של חטים ופוטרי השלימה של שעורים. הא ודאי בתורת חובה הוא שמברך על פרוסה של חטים אי משום דקיימא לן חביב עדיף אי משום דהוא מוקדם בפסוק דכתיב ארץ חטה ושעורה אמר רבי ירמיה בר אבא כתנאי כלומר הא דמודה ר"י לאו דברי הכל הוא אלא רבי יהודה ולא רבנן ודחינן לה להא דרבי ירמיה וקמה לה הא דרבי יוחנן כדברי הכל וירא שמים דמפיק נפשיה מכל פלוגתא מקיים מצות שתיהן כלומר מצות חשוב ומצות שלם ומניח פרוסה בתוך שלימה ובוצע מן הפרוסה וזהו שמשים שלום בין התלמידים דאפי' מאן דמוקים לה כתנאי כהאי גוונא ליכא מאן דפליג ואי לא עביד הכי אין תופסין אותו בכך כיון דאוקימנא לדר"י כדברי הכל ובפסח אפי' פרוסה של חטין ושלימה של חטין מניח פרוסה בתוך שלימה ובוצע מן הפרוסה משום דכתיב לחם עוני מה דרכו של עני בפרוסה אף כאן בפרוסה ומברך על כזית אחד מן הפרוסה שתי ברכות המוציא ואכילת מצה ויש דברים הללו בחילוף בפירש"י ובהלכות הרי"ף אינם מכוונים כל הצורך ומה שכתבתי ראוי לסמוך עליו.

כתוב שם לראב"ד מסכת ברכות דף כח עמוד א

במאור דף כח. ד"ה אכל פחות. לרי"ף סי' קמו (ברכות דף לט ב)

כתוב שם: והיכא דאייתי לקמיה פתיתין ושלמין ור' יוחנן אמ' שלמה מצוה מן המובחר וכו' ורבי יוחנן קיימא לן דעדיף מימריה בכל מקום אפילו במקום רב ושמואל וכו'.

אמר אברהם: בחיי ראשי כל מה שטרח זה לפרש וטרחו הצרפתיים החדשים כמו כן לפרש דברי רב הונא ברשות ולא במצוה, לא עלתה להם השמועה כהוגן לפי שכבר העלו בסוף דפרוסה של חטים ושלמה של שעורים לדברי הכל של חטים עדיף בין לאמוראי בין לתנאי. ומתנית' [תרומות פ"ב מ"ד] היא דבמקום שיש כהן חשוב עדיף [ברכות דף לט ב] ולענין המוציא [כ]מקום שיש כהן דמי. מעתה לא תמצא מחלוקת אלא בפתיתין ושלמים של חטים, ועליהם אמר ירא שמים יוצא ידי שתיהן, ושלמן ששם שלום בין התלמידים בפרוסה בתוך שלמה. ואם רב הונא מודה לר' יוחנן מה לי פרוסה ויבצע על השלמה והוא שלום, אלמא רב הונא דוקא על הפתיתין קאמר ומשום דמיקרבא הנאתייהו קאמר ש"מ, וכן אנו רגילין לפרש, וכן עקר. מיהו הלכה כר' יוחנן.

חדושי הרשב"א מסכת ברכות דף לט עמוד ב

פתייתין ושלמין אמר רב הונא מברך על הפתייתין ופוסט את השלמין, פירשו בתוס' בשם ר"ת ז"ל מברך על הפתייתין אם ירצה וה"ה על השלמין, ורבי יוחנן אמר שלמים מצוה מן המובחר אבל פרוסה של חטים ושלמה של שעורים ד"ה מברך על פרוסה של חטים משום דכל המוקדם בפסוק מוקדם בברכה, ואתא רבי ירמיה בר אבא לאוקמה להא דפרוסה של חטים ושלמה של שעורים בהנהו תנאי דבצל, ואף על גב דבצל קטן וגדול מין אחד וחטין ושעורין הוו ב' מינין ומטעם מוקדם בפסוק אתינן להו, מ"מ מייתי שפיר הא דבצל דאזלינן בתר החשוב או בתר השלם וקרא כי מקדים ליה בדשוו שניהם או שלמין או פרוסין, ועל כרחין לא מצינן לאוקמי האי כתנאי אפלוגתא דרב הונא ורבי יוחנן דהא מסקינן הכא דלכ"ע היכא דאיכא כהן חצי בצל דחשוב עדיף ואלו רבי יוחנן קאמר דשלמה מצוה מן המובחר, ואף על גב דלענין ברכה כאיכא כהן דמיא, וא"נ דכהדדי נינהו ביופי אלא שהשלמה חשובה מחמת שלמותה תקשי לרב הונא דאמר מברך על הפתייתין דהא שלמה עדיפא ואיכא כהן, וההיא דירא שמים יוצא ידי שתיהן נמי אפרוסה של חטים ושלמה של שעורים קאי, דאי אדרב הונא ורבי יוחנן הא רב הונא מודה הוא דכ"ש דמברך על השלמין ולמה לי' למבצע אתרווייהו, אבל הראב"ד ז"ל הקשה דאי איתא דיוצא ידי שתיהן אפרוסה של חטים ושלמה של שעורים קאי והלא לא קמה ההיא מילתא דר' ירמיה כלל, ותדע לך מדלא מותבינן מההיא מתני' דבצל לרב הונא מדברי הכל בין מדרבנן בין מדרבי יהודה, דעד כאן לא קאמר רבי יהודה חצי בצל גדול אלא משום דחשוב עדיף אבל היכא דתרווייהו חשיבי ודאי לכ"ע שלם עדיף, ומדלא אותבינן מינה אלמא לא קמה ההיא מילתא כלל ולא שייכא פלוגתייהו דתנאי דבצל לגבי ברכה מידי, אלא ודאי הא דירא שמים יוצא ידי שתיהם אפלוגתא דרב הונא ורבי יוחנן קאי, והא דאמר רב הונא מברך על הפתייתין דוקא על הפתייתין קאמר משום דאינהו עדיפי דמקרבא הניתיהו כי השלמים סביבותיהן יבשים, ורבי יוחנן אמר שלמים מצוה מן המובחר, וכעין ראייה נ"ל לדברי הרב ז"ל דמדקאמר אבל פרוסה של חטים ושלמה של שעורים ד"ה מברך על הפרוסה של חטים, משמע דבכה"ג מיירי רב הונא ולומר אף על גב דבההיא פליג רבי יוחנן מודה בהא דאלמא כי היכי דפרוסה של חטים ושלמה של שעורים מצוה על הפרוסה אפי' לר' יוחנן ה"נ פתייתין ושלמין מצוה על הפתייתין לרב הונא, וכן נמי מדאמרין סתם תני תנא קמיה דר"נ בר יצחק פרוסה ושלמה מניח פרוסה בתוך שלמה ובוצע ואי בפרוסה של חטים ושלמה של שעורים הו"ל לפרושי בהדיא פרוסה של חטים ושלמה של שעורים, וההיא נמי דהכל מודים בפסח נמי לכאורה הכי דייקי דההיא בשתיהן של חטים או של שעורים מיירי.

ולענין פסק הלכה קיי"ל כרבי יוחנן ואפי' לגבי רב דהוא רבו של רב הונא וכ"ש לגבי דרב הונא.

חדושי הרמב"ן מסכת ברכות דף לט עמוד ב

ואמר רב הונא מברך על הפתייתין ופוסט את השלמין. פירש הגאון בפתייתין פת נקיה, ושלמין הדראה, וזה הפירוש הנכון בסוגיא הזו מכל מה שנתפרש בה בהרבה סברות, וזה שלא פירשו באיזה פתייתין אמרו, לפי ששמע הענין כן הוא כשרוצה בפתייתין יותר מן השלמין, רב הונא סבר פת [נקיה] עדיף ור' יוחנן סבר שלם עדיף וירא שמים יוצא ידי כיבוד השלם וידי (הרוב דיעה) [כיבוד דיעה] ומניח פרוסה לתוך השלמה ובוצע, אבל בחטין ושעורין דחשוב ושלם נינהו מודה ר' יוחנן דחשוב עדיף משלמין +אולי צ"ל ואפשר דרנב"י סבר כו' סבר אפי' דחשוב ושלם מניח פרוסה לתוך שלמה ובוצע.

רמב"ם הלכות ברכות פרק ז הלכה ד

מצוה מן המובחר לבצוע ככר שלימה, ד אם היתה שם שלימה של שעורים ופרוסה של חטים מניח שלימה בתוך פרוסה ובצוע משתיהן כדי שיבצע מחטים ומשלימה, בשבתות ובימים טובים חייב לבצוע על שתי ככרות נוטל שתיהן בידו ה ובצוע אחת מהן.

רמב"ם הלכות תרומות פרק ה הלכה א - ב

הלכה א

אין תורמין אלא מן היפה שנאמר בהרימכם את חלבו ממנו, ואם אין שם כהן תורם מן המתקיים אף על פי שיש שם יפה שאינו מתקיים, כיצד תורם תאנים על הגרוגרות, ובמקום שאין שם כהן תורם גרוגרות על התאנים, ואם רגיל לעשות תאנים גרוגרות תורם מן התאנים על הגרוגרות אפילו במקום שאין שם כהן, אבל במקום שיש בו כהן אין תורמין מן הגרוגרות על התאנים אפילו למקום שדרכן לעשות תאנים גרוגרות.

הלכה ב

תורמין בצל שלם, אף על פי שהוא קטן, אבל לא חצי בצל אף על פי שהוא גדול, בכל מקום אין תורמין ממין על שאינו מינו שנאמר כדגן מן הגורן וכמלאה מן היקב ואם תרם אין תרומתו תרומה.

רבינו יונה מסכת ברכות דף כח עמוד א

שלום אתה ושלום למשנתך ששמת שלום בין התלמידים וא"ת והלא דברי הכל שמברך על הפרוסה של חטים ופוסר את השלימה של שעורים אלא שאמרו כדי לקיים את שתיהן שמיניח פרוסה בתוך שלימה והיאך אמר ששמת שלום בין התלמידים שנראה שנחלקו ואומר רבינו יעקב ז"ל שמה שאמר התלמוד דדברי הכל מברך על הפרוסה של חטים ופוסר את השלימה של שעורים אינו בזה הענין עצמו אלא תלוי הוא במחלוקת אחר כיוצא בזה שנחלקו לענין תרומה דתנן תורמין בצל שלם קטן אבל לא חצי בצל גדול ר' יהודה אומר לא כי אלא (אני אומר לעולם) חצי בצל גדול מאי לאו בהאי קא מיפלגי דמר סבר חשוב עדיף ומר סבר שלם עדיף כלומר תנא קמא שאמר תורמין בצל קטן שלם ס"ל שאע"פ שאינו מוטעם כל כך כמו חצי מהגדול שתורם מזה שהוא שלם ס"ל נמי בפרוסה של חטים ושלימה של שעורים שאע"פ שהפרוסה יותר מוטעמת אפ"ה פורס ומברך על השלימה דבתר שלם אזלינן ור' יהודה דאמר לעולם חצי בצל גדול וס"ל דחשוב עדיף וכיון שהחצי הוא מוטעם יותר תורם ממנו ס"ל נמי הכא בפרוסה של חטים ושלימה של שעורים שמברך על הפרוסה של חטים שהיא מוטעמת יותר ופוסר את השלימה של שעורים ומפני שתולה אותו רב במחלוקת תנא קמא ור' יהודה ובא אח"כ תנא דתני קמיה דרב נחמן והכריע ואמר מניח פרוסה בתוך שלימה ובוצע כדי לקיים את שתיהן אמר לו שלום אתה ושלום למשנתך ששמת שלום בין התלמידים והכרעת בענין שיעשו כדברי כולם ולענין מחלוקת רבי יהודה ורבנן נראה דהלכתא כר' יהודה דאמר חצי בצל גדול וסבר דבתר חשוב אזלינן דהא חזינן דתלמודא כוותיה ס"ל דאמר חשוב עדיף ומברך על הפרוסה של חטים ופוסר את השעורים. ועוד דבגמרא אמרי' בהדיא כל מקום שיש כהן כ"ע לא פליגי דחשוב עדיף כי פליגי בשאין כהן וכו' דמשמע דדברי הכל הוא לכל שאר דברים דחשוב עדיף:

רבינו יונה מסכת ברכות דף כח עמוד א

ולפי דרכנו למדנו מכאן דין אחד דכיון דהלכתא כר' יהודה דאמר חצי בצל גדול שהוא סובר שחשוב עדיף היכא דישי ל פת שלימה ופרוסה ושניהם של חטים אלא שהפרוסה היא מסולת נקיה יותר אין לו לברך על השלימה כיון שאינה חשובה כל כך אלא דינם כפרוסה של חטים ושלימה של שעורים כדכתבינן. מפי מורי הרב נר"ו:

בית הבחירה למאירי מסכת ברכות דף לט עמוד א

בד"א כשהשלימה של חטים והפרוסה של חטים אבל אם הי' הפרוסה של חטים והשלימה של שעורים מברך על הפרוסה ואם היתה הפרוסה של פת נאה והשלימה של הפת הדראה אלא שהיא של חטים אומר על איזה שירצה ואם היו לפניו פת שעורים ופת כוסמין אמרו בתלמוד המערב שמברך על השעורין והלא של כוסמין יפה הימנה אלא שזו מז' המינים וזו אינה:

שולחן ערוך אורח חיים הלכות בביעת הפת, סעודה, וברכת המזון סימן קסח סעיף ה

(ט) (ה) [ז] [ג] [ז] (י) פת עובד כוכבים נקיייה [טו] ופת קיבר של ישראל, <ה> [ח] [ז] [ט] אם אינו נזהר מפת עובד כוכבים (א) מברך [ט] <ה> (יח) על פ' איזה מהם [ה] [ה] שירצה; (י) <ט> ואם הוא נזהר מפת עובד כוכבים, [י] [י] (יט) מסלק פת נקי של [י] עובד כוכבים מעל השלחן עד לאחר ברכת המוציא; (כ) <י> ואם בע"ה אינו נזהר מפת עובד כוכבים, [י] (כ) ואין דעתו לאכול כל הסעודה רק פת עובד כוכבים כי היא נקיה, אבל בני ביתו אכלו מפת שאינו נקי של ישראל, ושתי הלחם מונחים על השלחן, יא' צריך לבצוע על פת נקיייה של עובד כוכבים, (ד) יב' הואיל והוא הבוצע ואין דעתו לאכול אלא מאותו פת; (ל) ואם בעל הבית נזהר מפת עובד כוכבים, (ה) וישראל שאינו נזהר בכך יא' יב' מיסב עמו על [ז] השלחן, כיון דמצוה מוטלת * (כא) על בעל הבית, יא' יב' יבצע מן היפה של עובד כוכבים, וכיון שהותר לבצוע הותר לכל הסעודה. הגה: ודוקא שחביב עליו אותו פת, (כב) אבל אם אינו חביב עליו בלא איסור פת של עובד כוכבים אינו צריך להקדימו (תה"ד סי' ל"ב).

מגן אברהם סימן קסח ס"ק ט

(ט) (פמ"ג) (מחה"ש) איזה מהם. ואם אחד מיסב אצלו יבצע כל אחד על פת אחד עס"א מ"ש, והב"ח כתב דבאינו נזהר יסלק פש"ג ובנזהר א"צ לסלק כדאיתא במרדכי בהדיא וכ"ד התו' עכ"ל, ובאגודה כתוב וז"ל מברך על איזו שירצה אם אינו נזהר וי"א אפי' נזהר ור"ש היה רגיל לסלק הפת לבנה ש"ג עכ"ל, משמע דוקא לפי שהיה נזהר כיון דאיכא פלוגתא היה מסלקו משא"כ באינו נזהר כיון דבירושלמי אי' בהדיא דמברך על איזה שירצה א"צ לסלק ועבב"י בשם ת"ה בשם המרדכי פ' כ"מ דהירושלמי קאי אתרויהו אפי' לנזהר ע"ש ומ"מ משמע שם דאף באינו נזהר היה הר"ש מסלקו ואפשר דהרב"י לא רצה להורות כמותו בזה כיון דמוזכר בירושלמי בהדיא דמברך על איזה מהם שירצה:

ט"ז אורח חיים סימן קסח ס"ק ה

(ה) (פמ"ג) אם אינו נזהר מפת כו'. קיוהא חזינ' הכא דמקור הדבר מירוש' הוא שמביא ב"י לענין פת טמאה וטהורה ולמדו מזה לענין פש"ג וישראל דהוי ג"כ ברירה ביד הבוצע וסיימו התוס' פ' כ"מ אבל ר"ש שהוא השר מקוצי צוה לסלק פש"ג כו' וזה ודאי שאין כח ביד השר מקוצי לחלוק על הירוש' אלא פשוט שהוא לא היה מדמה פש"ג לטמאה דנקט הירוש' והיה סבור דלענין פש"ע עדיף טפי של ישראל ואין שם ברירה אלא דמ"מ לא היה הדבר ברור בעיני השר מקוצי ע"כ צוה לסלק פש"ע להוציא נפשיה מספיק'. והנה המרדכי פ' כ"מ כתב ג"כ כדברי התוס' אלא שהוסיף לפ' דהא דיש ברירה בפש"ע לדיעה הראשונה היינו אם אינו נזהר. וכב"י דמשמע אם נזהר חייב לברך על של ישראל אפי' קיבר ממילא היה ציוי השר אפי' באינו נזהר דהא כתב המרדכי אבל השר כו' וע"כ צ"ל לדיעה ראשונ' דמה שנתנו הברירה ביד הבוצע לפי הירוש' בטמאה וטהורה היינו ג"כ באינו נזהר להשמר מפני הטמאה אבל בנזהר יברך דוקא על הטהורה ולפ"ז קשיין דברי הש"ע שכתב באינו נזהר יש ברירה ובנזהר יסלק דזה דלא כמאן דלדיעה ראשונה בנזהר יברך דוקא על של ישראל ולהשר בכ"מ יסלק ותו קשה דב"י הביא בשם ת"ה שהבין דברי ראב"י במרדכי דאפי' בנזהר ואוכל לבדו ויש לפניו פש"ע נקי ושל ישראל קיבר דיש לו ברירה וזה הביא כאן בסמוך אח"ז במה שכתב ואם בע"ה נזהר כו' וזה פשוט דראב"י לא ס"ל כהשר וא"כ היאך פסק תחלה כהשר ואח"כ פסק להקל באם נזהר ויש אצלו אינו נזהר ובאמת גם דברי ת"ה הם תמוהים בלא"ה דהוא פסק דמצוה על הנזהר לבצוע על ש"ג נקיה והא בירוש' נותן הברירה בזה לפי פירושו ותו דא"כ צ"ל דראב"י פליג על מה שכ' המרדכי שכתב לעיל בנזהר בוצע דוקא על של ישראל והוא דוחק וכבר כתבתי בי"ד סי' קי"ב דראב"י אינו מתיר בשל עכו"ם אלא דוקא אם האוכל אצלו אינו נזהר וגם ירוש' ס"ל כן אלא דהירוש' מיירי באינו נזהר. ומביא ראב"י ראייה מירוש' לענין האורח שאינו נזהר ממילא יש לו הברירה לפי הירוש' וכאן דאינו נזהר אוכל אצל הנזהר חייב הנזהר לבצוע על מה שחביב לאורח דבשלמא אם אוכל לבדו יוכל לומר ניחא לי בשל ישראל קיבר טפי משא"כ כשתלוי בדעת אחרת. ולפ"ז לא קשה קושי' השניה דהא דפסק תחלה לסלק כהשר היינו באוכל לבדו ואז אינו מותר בפש"ע ואח"כ אינו מתיר אלא אם יש לו אורח שאינו נזהר ולא כת"ה שכ' דאורח דנקט ראב"י לאו דוקא אלא דעדיין קשה כיון שאסור לנזהר לאכול פש"ע ממילא אין דעתו לאכול ממנה ולמה יסלקו והלא כבר פסק ת"ה מביאו רמ"א דאם אין דעתו לאכול ממין השני אין לחוש לו כלל בשלמא על ת"ה ל"ק זה דהוא לשיטתו אזיל דס"ל דגם בנזהר ואוכל לבד יש היתר אבל לפי מה שפירשתי קשה למה פסק בנזהר שיסלק דהא גרע טפי מאין דעתו לאכול מצד הרשות ע"כ נלע"ד דיש כאן חסרון בש"ע וצ"ל ואם הוא נזהר מפת ש"ע יברך דוקא על של ישראל אפי' הוא קיבר וי"א שהוא מסלק כו' לפ"ז הכל ניחא דמביא דברי המרדכי כהויתן וא"ל ממה שהוא פוסק אח"כ בנזהר ואוכל אצלו אינו נזהר דשם הוא ההיתר דוקא בשביל האורח וכפי פירושו דלעיל לא כפי' ת"ה וראייה לזה מדזכור בש"ע ואם בע"ה נזהר מפש"ע וישראל שאינו נזהר כו' דאלו ס"ל כת"ה לא הי' לו לכתוב האי מילתא שישראל שאינו נזהר אוכל אצלו להורות לנו דלאו דוקא הוא אף על פי שראב"י זכרו מ"מ בעל הש"ע הי' לו להורות עיקרא דמילתא ולו' חידוש אלא ודאי כדפירשתי גם מו"ח ז"ל פסק להלכה דאין הנזהר צריך לסלק כלל ובלבוש הקשה וז"ל וצ"ע למה פסק באם בע"ה נזהר ואין אחר עמו שאינו נזהר שיסלק ולמה לא יהא ג"כ הרשות בידו מן הטעם שהתיר גבי אם אחר שאינו נזהר אצלו וכמ"ש ת"ה ואפשר שדעתו שכשיש אחר עמו אין מסלקו משום אותו אחר דודאי הנקיה חביבה עליו וצריך שתעלה הברכה עליו כו' אבל אם אין אחר עמו ואין רצונו לאכול ממנו טוב לסלקו עכ"ל. ואין זה עולה יפה דבאין אחר קשה ממה נפשך אי יש לו הברירה אז מצוה להקדים בנקיה כמו שכ' בת"ה והביאו אחר זה תכף כאן בש"ע ואי אסור בנקיה אז הסיזוק ללא צורך: